

การกำหนดเส้นฐานตรงในน่านน้ำไทย Straight Baselines in Thai Water

สมาน ใต้รายรัมย์¹
Samharn Dairairam¹

โรงเรียนนายเรือ
Royal Thai Naval Academy

(Received 23/12/2020, Revised 3/03/2021, Accepted 12/03/2021)

บทคัดย่อ

ปัจจุบันประเทศไทยยังมิได้ประกาศเส้นฐานตรงครอบคลุมน่านน้ำไทยทั้งหมด ทำให้ต้องใช้เส้นฐานปกติซึ่งเป็นเส้นฐานประเภทหนึ่งที่ใช้แนวน้ำลงต่ำเป็นจุดเริ่มต้นในการกำหนดความกว้างของเขตทางทะเลบริเวณชายฝั่งที่ยังมิได้ประกาศเส้นฐานตรง การนำเส้นฐานปกติมาใช้กำหนดจุดเริ่มต้นเขตทางทะเลก่อให้เกิดปัญหาในการนำไปใช้งานด้านต่าง ๆ เช่น การระบุตำบลที่เกิดเหตุในทะเลบริเวณคาบเกี่ยวระหว่างทะเลอาณาเขตกับเขตต่อเนื่องที่มีการบังคับใช้กฎหมายที่แตกต่างกันตามอำนาจและสิทธิอธิปไตย ทั้งนี้เนื่องจากเส้นฐานปกติมีลักษณะโค้งเว้าไปตามลักษณะทางกายภาพของชายฝั่งและมีการเปลี่ยนแปลงตามการเปลี่ยนแปลงของชายฝั่ง ทั้งการร่นเข้าไปในแผ่นดินและการขยายตัวออกไปในทะเล ในการศึกษาครั้งนี้ได้กำหนดแนวทางในการสร้างเส้นฐานตรงให้ครอบคลุมน่านน้ำไทยทั้งหมดด้วยการปรับแต่งเส้นฐานปกติที่มีความโค้งเว้าให้เป็นเส้นฐานตรงและการปรับแต่งเส้นฐานตรงบริเวณเส้นฐานตรงที่มีอยู่เดิมให้สอดคล้องและสัมพันธ์กับเส้นฐานตรงที่สร้างขึ้นใหม่ ผลการศึกษาจะได้ร่างแผนที่แสดงอาณาเขตทางทะเลของประเทศไทยที่มีเส้นฐานตรงครอบคลุมตลอดแนวชายฝั่ง มีค่าพิกัดชัดเจน และง่ายต่อการนำไปใช้เป็นจุดเริ่มต้นในการกำหนดเขตต่าง ๆ ออกไปในทะเล เนื่องจากเส้นฐานตรงจะไม่เปลี่ยนแปลงไปตามการเปลี่ยนแปลงของชายฝั่ง นอกจากนี้ยังพบว่าประเทศไทยจะมีน่านน้ำที่เป็นอำนาจอธิปไตยในส่วนของน่านน้ำภายในและทะเลอาณาเขตเพิ่มขึ้น 5,437.80 ตารางกิโลเมตร

คำสำคัญ : เส้นฐานตรง เส้นฐานปกติ พื้นที่ที่อยู่เหนือน้ำขณะน้ำลด

¹ รองผู้อำนวยการกองวิชาวิศวกรรมอุตสาหการ ฝ่ายศึกษา โรงเรียนนายเรือ, E-mail: samharn92@yahoo.com

Abstract

Thailand has claimed straight baselines for measuring maritime zones. For maritime zone delineation along the shorelines without claimed straight baseline, normal baselines will be the starting points. Normal baselines are low water lines marked on nautical charts. Measuring maritime zones from normal baselines or low water lines is very difficult especially the transitional zones between territorial sea and contiguous zone that causes territorial water and contiguous zones overlapping. Law enforcement in territorial sea, sovereignty zone, is different from contiguous zones, sovereign right zone. Shape of normal baselines will follow geography of the coastline topographically. The erosion shortens whereas the deposition extends the maritime zones. This research is to transform normal baselines to be straight baselines because straight baselines can make maritime zones stable and easy for identifying the exact position of any incident. The other result is the increasing of sovereignty area of Thai Water, internal water and territorial sea, about 5,437.80 sq.km.

Keywords: Straight baselines, Normal baselines, Low tide elevation

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982 (United Nations Convention on the Law of the Sea 1982: UNCLOS 1982) ได้บัญญัติจุดเริ่มต้นการวัดความกว้างของเขตทางทะเลไว้ 3 ชนิด คือ เส้นฐานปกติ เส้นฐานตรง และเส้นฐานรัฐหมู่เกาะ ประเทศไทยได้ใช้บทบัญญัติตาม UNCLOS 1982 ประกาศเส้นฐานตรงจำนวน 4 บริเวณ และเส้นปิดอ่าวไทยตอนใน ซึ่งถือเป็นเส้นฐานตรงประเภทหนึ่ง จำนวน 1 บริเวณ รวมเป็น 5 บริเวณ โดยเส้นฐานตรงทั้ง 5 บริเวณของไทยนั้นมีบัญชีค่าที่กัดที่ชัดเจน แสดงพร้อมแผนที่แนบท้ายที่จัดทำโดยกรมอุทกศาสตร์ สำหรับบริเวณที่มีได้มีการประกาศเส้นฐานตรง UNCLOS 1982 ได้บัญญัติไว้ในมาตรา 5 เกี่ยวกับการใช้เส้นฐานปกติเป็นจุดเริ่มต้นในการกำหนดความกว้างของเขตทางทะเลต่าง ๆ นอกจากนี้สิ่งสำคัญประการหนึ่งที่ UNCLOS 1982 ได้บัญญัติไว้ในมาตรา 13 ว่า หากปรากฏว่าพื้นที่ที่อยู่เหนือน้ำขณะน้ำลด (Low Tide Elevation: LTE) ทั้งหมดหรือบางส่วนอยู่ในบริเวณทะเลอาณาเขต ก็สามารถใช้น้ำลงต่ำสุดของพื้นที่ที่อยู่เหนือน้ำขณะน้ำลดเป็นเส้นฐานหรือจุดเริ่มต้นในการวัดอาณาเขตทางทะเลก็ได้ ทั้งนี้บริเวณเส้นฐานปกติของประเทศไทยมีเกาะ หิน และพื้นที่ที่อยู่เหนือน้ำขณะน้ำลด เรียงรายอยู่ตามแนวชายฝั่งอยู่เป็นจำนวนมาก ซึ่งสามารถนำมาขยายอาณาเขตทางทะเลในส่วนของทะเลอาณาเขตเพิ่มเติมได้ สำหรับการสร้างเส้นฐานตรงนั้นไม่สามารถทำการเชื่อมต่อเส้นฐานตรงไปหรือจากพื้นที่ที่อยู่เหนือน้ำขณะน้ำลดได้ เว้นแต่มีการสร้างประภาคาร กระโจมไฟ หรือสิ่งปลูกสร้างถาวรที่อยู่เหนือน้ำตลอดเวลาไว้บนพื้นที่ที่อยู่เหนือน้ำขณะน้ำลดดังกล่าว (UNCLOS 1982, Art.7) แต่ปัญหาและอุปสรรคของการใช้เกาะ หิน หรือพื้นที่ที่อยู่เหนือน้ำขณะน้ำลดเป็นเส้นฐานปกติหรือจุดเริ่มต้นในการกำหนดอาณาเขตทางทะเล สามารถจำแนกได้ 2 ประการ คือ การเปลี่ยนแปลงของชายฝั่งที่มีอยู่ตลอดเวลา ได้แก่ การกัดเซาะการทับถมของตะกอน และการเชื่อมต่อทะเลอาณาเขตที่เกิดจากเส้นฐานปกติจากแผ่นดินกับทะเลอาณาเขตที่เกิดจากเส้นฐานปกติของเกาะ หิน หรือพื้นที่ที่อยู่เหนือน้ำขณะน้ำลด ที่ต้องใช้ความเชี่ยวชาญและชำนาญด้านอุทกศาสตร์อย่างมากในการดำเนินการ เนื่องจากต้องอาศัยการตีความบทบัญญัติใน UNCLOS 1982 และถ่ายทอดสู่การปฏิบัติเชิงเทคนิคด้านอุทกศาสตร์ เช่น การกำหนดแนวน้ำลงต่ำสุด ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้น

ของเส้นฐานปกติว่าอยู่ ณ บริเวณใดในพื้นที่จริงและทำการถ่ายทอดลงบนแผนที่อย่างเหมาะสมและถูกต้อง นอกจากนี้ สิ่งสำคัญประการหนึ่งของเส้นฐานปกติและเส้นฐานตรงตามที่ได้มีการกำหนดไว้ใน มาตรา 15 และ มาตรา 57 ของ UNCLOS 1982 คือ การใช้เป็นจุดฐานในการกำหนดเขตแดนทางทะเลระหว่างรัฐ อีกทั้ง การบังคับใช้กฎหมายโดยเฉพาะอย่างยิ่งในบริเวณเขตทางทะเลที่คาบเกี่ยวระหว่างทะเลอาณาเขตและเขตต่อเนื่อง ที่เกิดจากความไม่ชัดเจนในการวัดระยะจากเส้นฐานปกติที่เปลี่ยนแปลงตามการเปลี่ยนแปลงของชายฝั่ง หากเจ้าหน้าที่รัฐที่มีหน้าที่รักษากฎหมาย และผู้กระทำความผิด มีความเข้าใจพื้นฐานด้านการวัดอาณาเขตทางทะเลจากเส้นฐานปกติไม่ตรงกัน เช่น การเลือกใช้แผนที่มาตราส่วนต่างกัน หรือแผนที่ที่มีบรรณาธิการต่างกัน จะแสดงเส้นแนวล้ำลงต่ำสุดต่างกัน จะส่งผลให้เจ้าหน้าที่รัฐขาดความมั่นใจในการบังคับใช้กฎหมาย หรือผู้กระทำความผิดอาศัยช่องว่างดังกล่าวในการกระทำความผิดกฎหมาย ดังนั้น การกำหนดเส้นฐานตรงที่มีการระบุพิกัดชัดเจน ให้ครอบคลุมชายฝั่งของประเทศไทยทั้งหมดย่อมช่วยลดปัญหาดังกล่าวได้ เนื่องจากผู้นำไปใช้งานสามารถถ่ายทอดค่าพิกัดเส้นฐานตรงลงบนแผนที่ใด ๆ ได้โดยไม่จำเป็นต้องมีความเข้าใจเกี่ยวกับแนวล้ำลงต่ำ นอกจากนี้ การประกาศเส้นฐานตรงให้ครอบคลุมน่านน้ำไทย ยังเป็นการเตรียมความพร้อมในการเจรจา ด้านเขตแดนทางทะเลกับประเทศเพื่อนบ้านในกรณีการใช้เส้นฐานตรงเป็นจุดควบคุมในการสร้างเส้นมัธยะหรือเส้นเขตแดนทางทะเลระหว่างกัน

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

- 2.1 เพื่อศึกษาปัญหาในการใช้เส้นฐานปกติเป็นจุดเริ่มต้นในการกำหนดเขตทางทะเล
- 2.2 เพื่อกำหนดแนวทางในการสร้างเส้นฐานตรงให้ครอบคลุมน่านน้ำไทยทั้งหมด
- 2.3 เพื่อจัดทำร่างแผนที่อาณาเขตทางทะเลของไทยที่มีจุดเริ่มต้นจากเส้นฐานตรง

3. ขอบเขตงานวิจัย

ทั้งนี้การศึกษาวิจัยจะดำเนินการวิจัยเฉพาะพื้นที่ชายฝั่งทะเลของไทยที่ยังมิได้ประกาศกำหนดเป็นเส้นฐานตรง รายละเอียดพื้นที่การศึกษาวิจัย ตามภาพที่ 1 และยึดถือว่าเกาะหลาม เกาะคัน และเกาะซันก ด้านทะเลอันดามัน อยู่ภายใต้อำนาจอธิปไตยหรือเป็นของไทย โดยผลจากงานวิจัยจะไม่ส่งผลกระทบต่อเขตแดนทางทะเลระหว่างไทยและประเทศเพื่อน ทั้งที่ได้มีการตกลงไว้เรียบร้อยแล้ว และส่วนที่อยู่ระหว่างการเจรจา และเพื่อเป็นการป้องกันมิให้งานวิจัยนี้ส่งผลกระทบต่อท่าทีของไทย และความสัมพันธ์ระหว่างประเทศกับประเทศเมียนมา เกี่ยวกับการเจรจาปัญหาเขตแดนทางทะเลในส่วนที่ยังไม่มีข้อตกลงระหว่างกันและการอ้างอำนาจอธิปไตยเหนือเกาะหลาม เกาะคัน และเกาะซันก เอกสารฉบับนี้จึงขอไม่นำเสนอผลการวิจัยในบริเวณดังกล่าว

4. นิยามศัพท์เฉพาะ

- 4.1 เส้นฐาน (baseline) คือ เส้นที่ใช้เป็นจุดเริ่มต้นในการกำหนดอาณาเขตทางทะเลจากชายฝั่งออกไปในทะเลมี 3 ชนิด คือ เส้นฐานปกติ เส้นฐานตรง และเส้นฐานรัฐหมู่เกาะ (ABLOS, 2020)
- 4.2 เส้นฐานปกติ (normal baseline) คือ เส้นฐานประเภทหนึ่ง ใช้สำหรับชายฝั่งที่มีความราบเรียบ และไม่มีเกาะเรียงรายตามชายฝั่ง การวัดเขตทางทะเลจากเส้นฐานปกติจะวัดจากแนวล้ำลงต่ำ (ABLOS, 2020)
- 4.3 เส้นฐานตรง (straight baseline) คือ เส้นฐานประเภทหนึ่ง ใช้สำหรับชายฝั่งที่มีความคดเคี้ยว ไม่ราบเรียบ และมีเกาะหรือหินเรียงรายตามแนวชายฝั่ง การสร้างเส้นฐานตรงโดยการเชื่อมต่อชายฝั่งจากจุดหนึ่งไปยังจุดหนึ่ง ทั้งบนชายฝั่งเดียวกัน เกาะ หรือหิน เพื่อให้จุดเริ่มต้นในการวัดอาณาเขตทางทะเลดังกล่าวมีลักษณะเป็นเส้นตรงมากที่สุด (กรมอุทกศาสตร์, 2555)

4.4 แนวน้ำลงต่ำ (low water line) คือ แนวน้ำลงต่ำที่แสดงบนแผนที่เดินเรือเป็นจุดบรรจบระหว่างบกและทะเล โดย UNCLOS 1982 บัญญัติให้ใช้เป็นจุดเริ่มต้นในการวัดความกว้างของเขตทางทะเลต่าง ๆ โดยแนวน้ำลงต่ำมีหลายชนิด เช่น แนวน้ำลงต่ำสุด (lowest low water: LLW) แนวน้ำลงต่ำทางดาราศาสตร์ (Lowest Astronomical Tide: LAT) และรัฐชายฝั่งส่วนใหญ่จะเลือกแนวน้ำลงต่ำประเภทที่อยู่ออกไปในทะเลมากที่สุด เพื่อประโยชน์ในการวัดอาณาเขตทางทะเลที่มากขึ้น (กรมอุทกศาสตร์, 2555)

4.5 พื้นที่ที่อยู่เหนือน้ำขณะน้ำลด (low tide elevation: LTE) คือ บริเวณที่ดินที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ ซึ่งล้อมด้วยน้ำและไหลพ้นน้ำขณะน้ำลด แต่จมใต้น้ำขณะน้ำขึ้น (กรมอุทกศาสตร์, 2555)

5. วิธีดำเนินการวิจัย

ชายฝั่งประเทศไทยที่ยังมิได้มีการประกาศเส้นฐานตรงจำนวน 3 พื้นที่ ได้แก่ พื้นที่ 1 ตั้งแต่ แหลมสิงห์หรือจุดที่ 1 ของเส้นฐานตรงบริเวณที่ 1 ไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือจนบรรจบกับเส้นปิดอ่าวไทยตอนในจุดที่ 1 บริเวณบ้านช่องแสมสาร พื้นที่ 2 ตั้งแต่จุดที่ 2 ของเส้นปิดอ่าวไทยตอนในลงมาทางใต้จนถึงแหลมใหญ่หรือจุดที่ 1 ของเส้นฐานตรงบริเวณที่ 2 และพื้นที่ 3 จากปากแม่น้ำกระบุรีลงมาทางทิศใต้จนบรรจบกับจุดที่ 1 ของเส้นฐานตรงบริเวณที่ 3 หรือตอนใต้ของเกาะภูเก็ต ความแตกต่างระหว่างเส้นฐานปกติและเส้นฐานตรงประการหนึ่ง คือ เส้นฐานปกติไม่จำเป็นต้องมีการประกาศกำหนด แต่เส้นฐานตรงจำเป็นต้องมีการประกาศกำหนด ซึ่งเป็นไปตามที่ได้มีการบัญญัติไว้ใน มาตรา 16 ของ UNCLOS 1982 โดยผลการศึกษาวิจัยจะส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเฉพาะพื้นที่อำนาจอธิปไตยทางทะเลของไทยที่เพิ่มขึ้น เนื่องจากการใช้เส้นฐานตรงที่เชื่อมต่อระหว่างหินหรือเกาะนอกฝั่ง แทนการใช้แนวน้ำลงต่ำสุดตามชายฝั่งเป็นจุดเริ่มต้นในการกำหนดเขตทางทะเลของไทย การศึกษาวิจัยจะมุ่งเน้นอาณาเขตทางทะเลในส่วนของน่านน้ำภายใน ทะเลอาณาเขต และเขตต่อเนื่อง เนื่องจากเป็นพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบโดยตรงในการเพิ่มขึ้นหรือลดลงของขนาดพื้นที่จากการเปลี่ยนแปลงจากเส้นฐานปกติมาเป็นเส้นฐานตรง โดยการศึกษาวิจัยมีขั้นตอนดังนี้

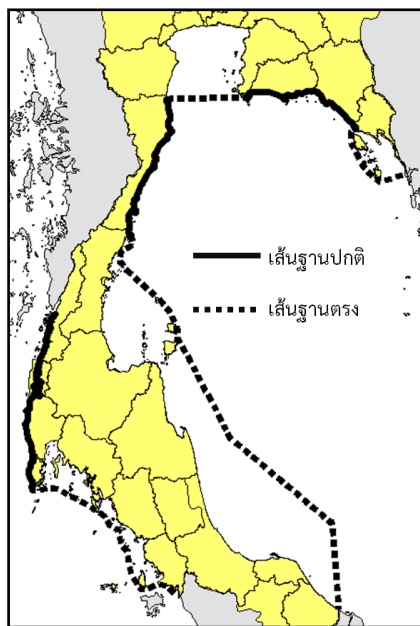
5.1 ศึกษาเทคนิคการสร้างเส้นฐานตรง และการกำหนดอาณาเขตทางทะเลจากคู่มือเทคนิคกฎหมายทะเล (A Manual of Technical Aspects of the United Nations Convention on the Law of the Sea – 1982: TALOS) ของคณะที่ปรึกษาด้านกฎหมายทะเล (Advisory Board for the Law of the Sea: ABLOS) ซึ่งเป็นคณะทำงานภายใต้องค์การอุทกศาสตร์สากล (International Hydrographic Organization: IHO)

5.2 รวบรวมข้อมูลการประกาศเส้นฐานตรง และการประกาศอาณาเขตทางทะเลของประเทศไทยจากราชกิจจานุเบกษา ข้อตกลงเรื่องเขตทางทะเลของไทยกับประเทศเพื่อนบ้าน และการประกาศเขตทางทะเลอื่น ๆ ของไทย เช่น ประกาศเขตทะเลชายฝั่งของกรมประมง

5.3 รวบรวมข้อมูลและศึกษาอุปสรรคข้อขัดข้องเกี่ยวกับการกำหนดเขตทางทะเลด้วยเส้นฐานปกติหรือเปรียบเทียบการกำหนดเขตทางทะเลที่สร้างจากเส้นฐานตรงกับเส้นฐานปกติ

5.4 พิจารณาดำเนินการสร้างเส้นฐานตรงเบื้องต้นให้ครอบคลุมน่านน้ำไทยทั้งหมด โดยหากพื้นที่ใดหรือเกาะที่อำนาจอธิปไตยยังอยู่ระหว่างการเจรจากับประเทศเพื่อนบ้าน ได้แก่ เกาะลพบุรี เกาะคัน และเกาะขึ้นก เพื่อประโยชน์สูงสุดของไทย จะยึดถือว่าพื้นที่หรือเกาะดังกล่าวอยู่ภายใต้อำนาจอธิปไตยหรือเป็นของไทย จากนั้นดำเนินการสร้างแผนที่แสดงอาณาเขตทางทะเลของไทยจากเส้นฐานตรงที่ได้ทำการศึกษาวิจัยให้ครอบคลุมน่านน้ำไทยทั้งหมด โดยใช้โปรแกรมด้านภูมิสารสนเทศเป็นเครื่องมือในการวิจัยเพื่อหาค่าพิกัดของตำบลที่สำหรับการสร้างเส้นฐานตรง

5.5 ทำการปรับแต่งเส้นฐานตรงให้เกิดความเหมาะสมมากยิ่งขึ้น โดยเมื่อทำการสร้างเส้นฐานตรงเบื้องต้น ตามข้อ 5.4 แล้ว จะพิจารณาแนวทางการเชื่อมต่อเส้นฐานตรงที่ได้สร้างขึ้นใหม่กับเส้นฐานตรงที่มีอยู่เดิมว่าควรมีการปรับแต่งเพื่อให้เกิดความเหมาะสมมากยิ่งขึ้นในบริเวณใดบ้าง โดยความเหมาะสมจะพิจารณาจากแนวทางการเชื่อมต่อเส้นฐานตรงบริเวณที่ 2 และบริเวณที่ 4 ที่การเชื่อมต่อจะยึดถือบริเวณที่อยู่ด้านนอกหรือส่วนที่ออกไปในทะเลของเส้นฐานตรง ซึ่งการเชื่อมต่อเส้นฐานตรงบริเวณที่ 2 และบริเวณที่ 4 นั้น ส่งผลให้ค่าพิกัดเส้นฐานตรงบริเวณที่ 2 เดิมบางส่วนไม่ส่งผลต่อการกำหนดเขตทางทะเลแต่อย่างใด เนื่องจากมิได้อยู่ด้านนอกสุด เมื่อทำการเชื่อมต่อเส้นฐานตรงเข้าด้วยกัน สำหรับการเชื่อมต่อเส้นฐานตรงที่ได้จากงานวิจัยและเส้นฐานตรงเดิม นอกจากจะยึดถือแนวทางตามที่ได้กล่าวมาแล้วก็ยังคงยึดถือการสร้างเส้นฐานตรงตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 7 ของ UNCLOS 1982 ด้วยเช่นกัน

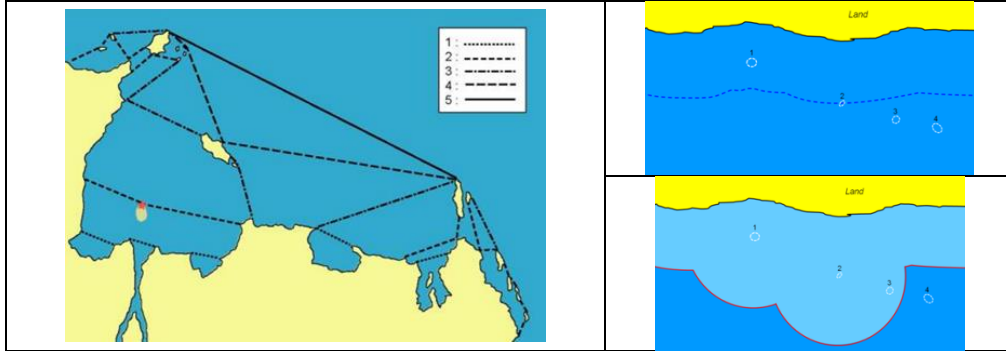
ภาพที่ 1 เส้นทึบ คือ เส้นฐานปกติ (พื้นที่ทำการศึกษาวิจัย) เส้นปะ คือเส้นฐานตรงที่มีอยู่เดิมตามประกาศของประเทศไทย

6. สรุปผลการวิจัย

6.1 ปัญหาในการใช้เส้นฐานปกติเป็นจุดเริ่มต้นในการกำหนดเขตทางทะเล

6.1.1 การกำหนดอาณาเขตทางทะเลของไทย ปัจจัยสำคัญประการหนึ่งในการขยายอาณาเขตทางทะเลออกไปในทะเลคือการนำเกาะ หิน ที่อยู่ตามแนวชายฝั่งมาเป็นส่วนหนึ่งในการกำหนดเป็นเส้นฐานตรงสำหรับประเทศไทยได้มีการใช้หินและเกาะต่าง ๆ ที่เรียงรายตามแนวชายฝั่งเป็นส่วนหนึ่งของการประกาศเส้นฐานตรง ดังรายละเอียดของประกาศเส้นฐานตรงบริเวณที่ 1-3 แต่ที่ปรากฏอย่างชัดเจนคือการประกาศเส้นฐานตรงบริเวณที่ 4 โดยใช้เกาะโลซิน ซึ่งอยู่ห่างจากชายฝั่งที่ใกล้ที่สุดประมาณ 54 ไมล์ทะเล จากชายฝั่ง จว.นราธิวาส เป็นส่วนหนึ่งของเส้นฐานตรง ทั้งนี้การใช้เกาะโลซินเป็นส่วนหนึ่งของเส้นฐานตรงยังคงเป็นไปตามบทบัญญัติตามมาตรา 7 ของ UNCLOS 1982 ที่กำหนดให้นำ หิน หรือเกาะ ในบริเวณใกล้เคียง เรียงรายตามชายฝั่งมากำหนดเป็นเส้นฐานตรงได้ (Art.7, pp.24) นอกจากนี้เกาะโลซิน ยังเป็นที่ตั้งของกระโจมไฟสำหรับใช้เป็นเครื่องหมายช่วยการเดินเรือ โดยมีกรมอุทกศาสตร์ มีหน้าที่รับผิดชอบในการบำรุงรักษาให้สามารถ

ใช้งานได้อยู่ตลอดเวลา สำหรับการสร้างเส้นฐานตรงโดยใช้หินหรือเกาะ หรือการขยายอาณาเขตทางทะเล โดยใช้แนวน้ำลงต่ำสุดของพื้นที่ที่อยู่เหนือน้ำขณะน้ำลด นั้นมีทางเลือกได้หลากหลายรูปแบบตามภาพที่ 2 เพื่อประโยชน์ทางทะเลสูงสุดของประเทศไทยการวิจัยนี้จะใช้หินหรือเกาะที่อยู่ไกลจากฝั่งมากที่สุด

ภาพที่ 2 การสร้างเขตทางทะเลและการสร้างเส้นฐานตรงจากเกาะ หิน หรือจาก LTE: (ABLOS, 2020)
ซ้าย การสร้างเส้นฐานตรงแบบต่าง ๆ กรณีมีหินหรือเกาะเรียงรายตามแนวชายฝั่ง
ขวา การขยายอาณาเขตทางทะเลกรณีมี หิน เกาะ หรือ LTE อยู่ในบริเวณทะเลอาณาเขต

6.1.2 การเปลี่ยนแปลงของชายฝั่งทั้งที่เกิดจากการกัดเซาะทำให้เส้นแนวน้ำลงต่ำสุดถอยร่นเข้าไปในแผ่นดิน ในขณะที่การทับถมส่งผลให้แนวน้ำลงต่ำสุดขยายออกไปในทะเล ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของเส้นฐานปกติ และส่งผลให้เขตทางทะเลต่าง ๆ ที่ใช้เส้นฐานปกติเป็นจุดเริ่มต้นในการกำหนดความกว้างของเขตทางทะเลมีการเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย ทั้งนี้การเปลี่ยนแปลงบริเวณชายฝั่งที่ถูกใช้เป็นเส้นฐานปกติ นอกจากจะเกิดจากการกัดเซาะและการทับถมตามธรรมชาติแล้ว ยังมีอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เส้นฐานปกติเกิดการเปลี่ยนแปลงจากการกระทำของมนุษย์ได้แก่การก่อสร้างต่าง ๆ ตามแนวชายฝั่ง เช่น การสร้างท่าเรือ การสร้างเขื่อนป้องกันการพังทลายของชายฝั่ง การสร้างเขื่อนดักตะกอน ตามภาพที่ 3 เป็นต้น โดยสรุปแล้ว การเปลี่ยนแปลงใด ๆ นั้นจะส่งผลกับแนวชายฝั่งในสองลักษณะ คือ การถอยร่นหรือขยายออก และทำให้เส้นฐานปกติเกิดการเปลี่ยนแปลงตำบลที่ การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวทำให้พื้นที่ในการบังคับใช้กฎหมายมีความไม่ชัดเจน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพื้นที่บริเวณคาบเกี่ยวระหว่างทะเลอาณาเขตและเขตต่อเนื่อง ในเวลาหนึ่งมีการกระทำผิดในบริเวณทะเลอาณาเขต การบังคับใช้กฎหมายจะเสมือนกรณีการกระทำผิดบนแผ่นดิน แต่เมื่อชายฝั่งเกิดการพังทลายทำให้ จุดเริ่มต้นในการวัดความกว้างทะเลอาณาเขตเกิดการถอยร่นเข้าไปในแผ่นดินตามระยะทางที่เกิดการกัดเซาะ ตำบลที่เดิมที่เคยเป็นทะเลอาณาเขตกลายเป็นเขตต่อเนื่อง การบังคับใช้กฎหมายจะแตกต่างไปจากเดิม แม้ว่าจะเป็นการกระทำผิดกรณีเดียวกัน เนื่องจากรัฐชายฝั่งจะบังคับใช้กฎหมายได้เพียง 4 ฉบับ ได้แก่ ศาลการ การคลัง การเข้าเมือง และการสุขภาพ (UNCLOS 1982, Art.33)

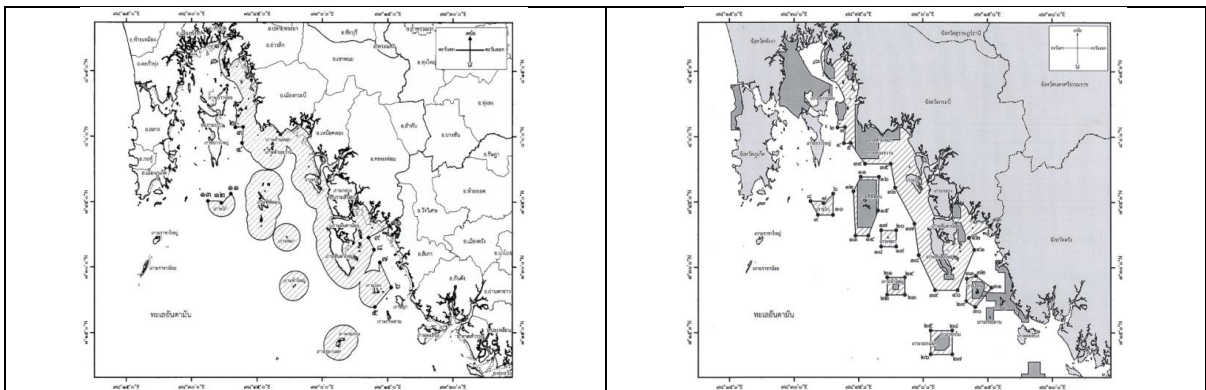
ภาพที่ 3 การเปลี่ยนแปลงชายฝั่งที่ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของเส้นฐานปกติ

ซ้าย การพังทลายของชายฝั่ง (Nil Dronen, 2018)

กลาง การทับถมของชายฝั่ง (Job Dronkers, 2018)

ขวา การเปลี่ยนแปลงชายฝั่งจากการกระทำของมนุษย์ (Dylan McNamara, 2015)

6.1.3 บริเวณชายฝั่งที่มีลักษณะโค้งเว้า ส่งผลให้การกำหนดอาณาเขตทางทะเลจากเส้นฐานปกติ มีความโค้งเว้าไปตามลักษณะของชายฝั่งด้วย ก่อให้เกิดปัญหาการระบุค่าพิกัดที่ไม่ชัดเจน เนื่องจากความโค้งของเส้นแสดงเขตทางทะเล ปัญหาดังกล่าวได้แสดงผลอย่างชัดเจน จากการแก้ไขปัญหาการทำประมงผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม เมื่อกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้มีประกาศ เรื่อง กำหนดเขตพื้นที่ที่รับผิดชอบของคณะกรรมการประมงประจำจังหวัดในเขตทะเลชายฝั่ง พ.ศ.2559 เมื่อ 18 สิงหาคม 2559 เพื่อกำหนดเขตทะเลชายฝั่งสำหรับประมงพื้นบ้านที่ระยะ 3 ไมล์ทะเล จากแนวน้ำลงต่ำสุด ซึ่งการใช้แนวน้ำลงต่ำสุดก็คือเส้นฐานปกติชนิดหนึ่ง โดยเป็นการกำหนดตามลักษณะภูมิประเทศ ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อทั้งชาวประมงและเจ้าหน้าที่รัฐในการระบุตำแหน่งที่ชัดเจนในบริเวณเขตทางทะเลที่เป็นรอยต่อระหว่างเขตทะเลชายฝั่งสำหรับประมงพื้นบ้านที่ระยะ 3 ไมล์ทะเลกับเขตประมงพาณิชย์ที่มีระยะเกิน 3 ไมล์ จากแนวน้ำลงต่ำสุด เนื่องจากรอยต่อระหว่างเขตประมงมีความโค้งเว้าตามแนวน้ำลงต่ำสุด เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาดังกล่าว กระทรวงเกษตรและสหกรณ์จึงได้มีการปรับปรุงเขตทะเลชายฝั่งในส่วนที่ติดต่อกับเขตประมงพาณิชย์ ให้มีลักษณะเป็นเส้นตรงโดยการออกกฎกระทรวง กำหนดเขตทะเลชายฝั่ง พ.ศ.2560 เมื่อ 30 พฤษภาคม 2560 โดยภาพที่ 4 เป็นการเปรียบเทียบให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างก่อนและหลังการปรับพื้นที่ทะเลชายฝั่งให้มีลักษณะเป็นเส้นตรง เพื่อลดปัญหาความไม่ชัดเจนในการระบุตำบลที่

ภาพที่ 4 เปรียบเทียบแผนที่แนบท้ายประกาศเขตทะเลชายฝั่ง

ซ้าย เขตทะเลชายฝั่งที่มีลักษณะโค้งตามแนวน้ำลงต่ำสุด

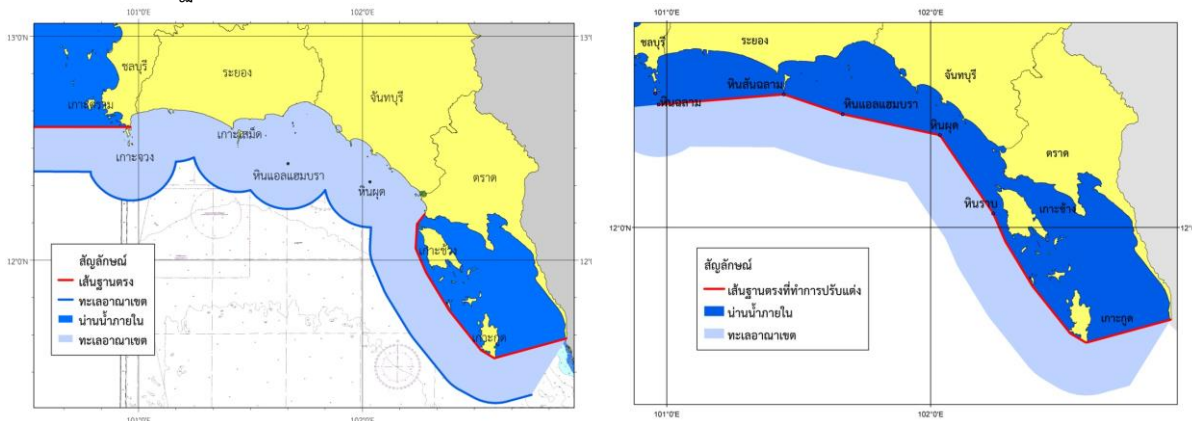
ขวา เขตทะเลชายฝั่งที่มีการปรับขอบเขตเป็นเส้นตรง

ที่มา: ประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

6.2 แนวทางในการสร้างเส้นฐานตรงให้ครอบคลุมน่านน้ำไทยทั้งหมด

6.2.1 การปรับแต่งเส้นฐานปกติที่มีความโค้งงอให้เป็นเส้นฐานตรง ในบริเวณทะเลอาณาเขตของประเทศไทยที่มีลักษณะโค้งงอแบ่งได้ 2 กรณีคือ ความโค้งงอเกิดจากความโค้งงอของชายฝั่งตามธรรมชาติ และความโค้งงอที่เกิดจากการขยายพื้นที่ทางทะเลในส่วนของทะเลอาณาเขตออกไปในทะเลเนื่องจากบริเวณดังกล่าวมี หินหรือเกาะ อยู่ในพื้นที่ทะเลอาณาเขต โดยทำการสร้างเส้นฐานตรงจากหินหรือเกาะที่อยู่ด้านนอกสุดของเส้นฐานปกติแล้วทำการเชื่อมต่อกับเส้นฐานตรงที่มีอยู่เดิม และดำเนินการปรับแต่งเส้นฐานปกติให้เป็นเส้นฐานตรงในพื้นที่ศึกษาทั้งสามพื้นที่ตามรายละเอียดดังนี้คือ

6.2.1.1 บริเวณที่ 1 ตั้งแต่ แหลมลิง หรือจุดที่ 1 ของเส้นฐานตรงบริเวณที่ 1 ไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือจนบรรจบกับเส้นปิดอ่าวไทยตอนจุดที่ 1 บริเวณบ้านช่องแสมสาร โดยบริเวณดังกล่าวสามารถขยายระยะออกไปในทะเลได้เนื่องจากมีหินหรือเกาะ จากซ้ายไปขวาได้แก่หินฉลาม หินสันฉลาม หินแอลแฮมบรา และหินผุด ซึ่งอยู่ในทะเลอาณาเขต การขยายระยะทะเลอาณาเขตจากหินหรือเกาะดังกล่าวทำให้พื้นที่ทางทะเลในบริเวณดังกล่าวมีลักษณะโค้ง หลังจากสร้างเส้นฐานตรงโดยการเชื่อมต่อเส้นตรงระหว่าง หินฉลาม หินสันฉลาม หินแอลแฮมบรา และหินผุด เข้าด้วยกัน จากนั้นทำการเชื่อมต่อเส้นฐานตรงจากหินผุดกับจุดด้านนอกสุดของเส้นฐานตรงบริเวณที่ 1 คือ หินراب โดยมีผลเปรียบเทียบกับก่อนและหลังการสร้างเส้นฐานตรงผลตามภาพที่ 5

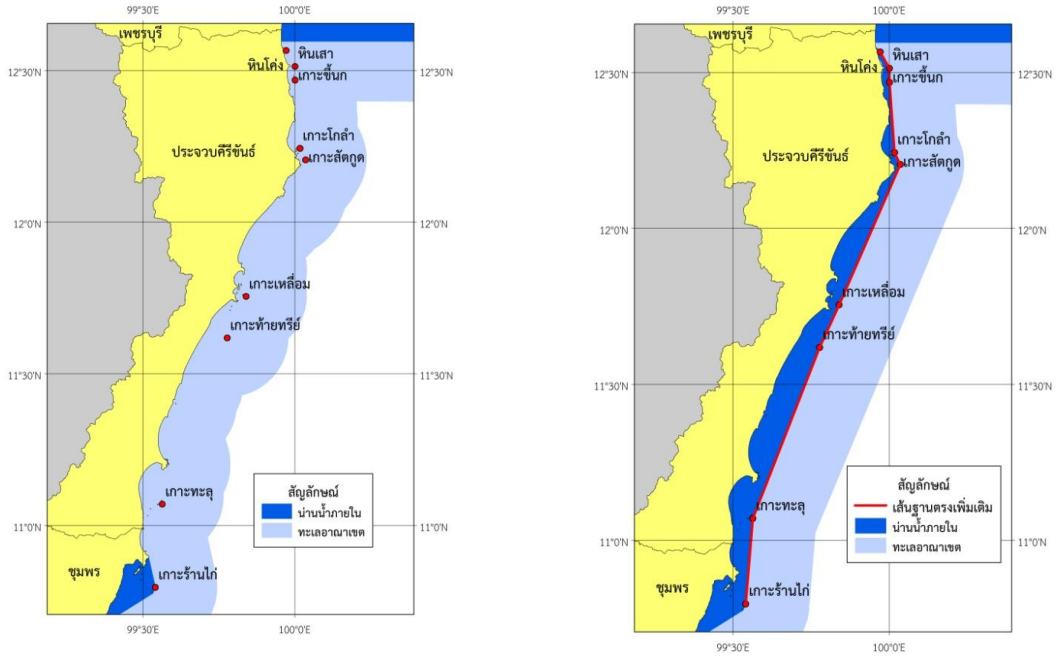

ภาพที่ 5 แสดงการปรับเส้นฐานปกติเป็นเส้นฐานตรงบริเวณพื้นที่ศึกษาที่ 1

ซ้าย อาณาเขตทางทะเลกรณีใช้เส้นฐานปกติ

ขวา อาณาเขตทางทะเลกรณีใช้เส้นฐานตรง

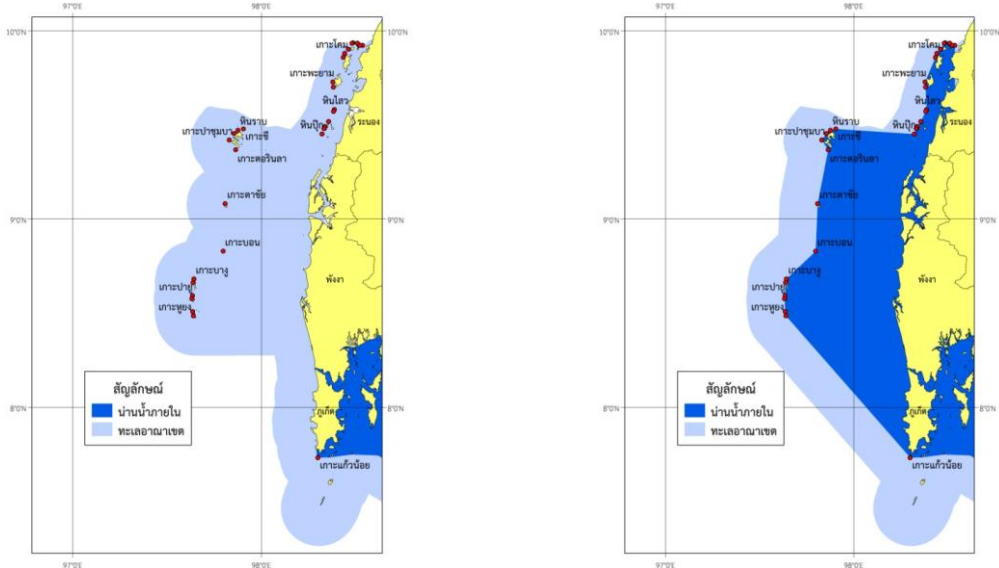
6.2.1.2 บริเวณที่ 2 ตั้งแต่จุดที่ 2 ของเส้นปิดอ่าวไทยตอนในลงมาทางใต้จนถึงเกาะร้านไก่ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของเส้นฐานตรงบริเวณที่ 2 จากเดิมที่เป็นเส้นฐานปกติ บริเวณดังกล่าวจะไม่มีน่านน้ำภายในเมื่อทำการสร้างเส้นฐานตรงโดยการเชื่อมต่อเกาะต่างๆ ที่อยู่นอกสุดของฝั่งในบริเวณดังกล่าวทำให้เกิดน่านน้ำภายใน และทะเลอาณาเขตที่ขอบนอกมีลักษณะเป็นเส้นตรง ตามการเปรียบเทียบของภาพที่ 6

ภาพที่ 6 แสดงการปรับเส้นฐานปกติเป็นเส้นฐานตรงบริเวณพื้นที่ศึกษาที่ 2

ซ้าย อาณาเขตทางทะเลกรณีใช้เส้นฐานปกติ ขวา อาณาเขตทางทะเลกรณีใช้เส้นฐานตรง

6.2.1.3 บริเวณที่ 3 ตั้งแต่เกาะแก้วน้อยขึ้นไปทางเหนือจนถึงปากแม่น้ำกระบือ ในพื้นที่ศึกษา บริเวณที่ 3 บริเวณดังกล่าวจะไม่มีน่านน้ำภายใน แต่เมื่อทำการสร้างเส้นฐานตรงโดยใช้หินหรือเกาะต่าง ๆ ที่อยู่ด้านนอกสุดออกไปในทะเลเป็นจุดฐาน ส่งผลให้บริเวณดังกล่าวมีความโค้งเว้าของพื้นที่ด้านนอกลดลง ง่ายต่อการระบุตำบลที่ และมีน่านน้ำภายในเพิ่มขึ้น โดยมีผลการเปรียบเทียบก่อนและหลังการใช้เส้นฐานตรง ตามภาพที่ 7

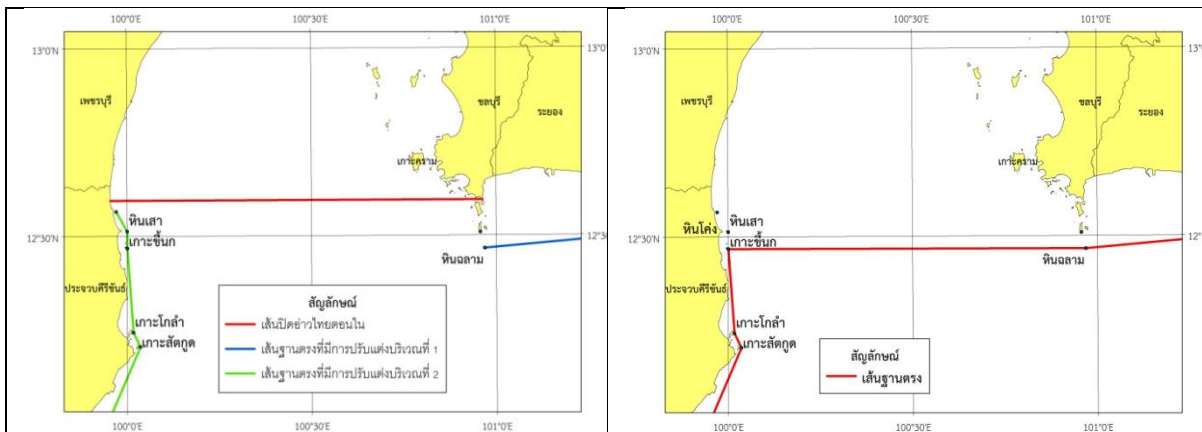

ภาพที่ 7 แสดงการปรับเส้นฐานปกติเป็นเส้นฐานตรงบริเวณพื้นที่ศึกษาที่ 3

ซ้าย อาณาเขตทางทะเลกรณีใช้เส้นฐานปกติ ขวา อาณาเขตทางทะเลกรณีใช้เส้นฐานตรง

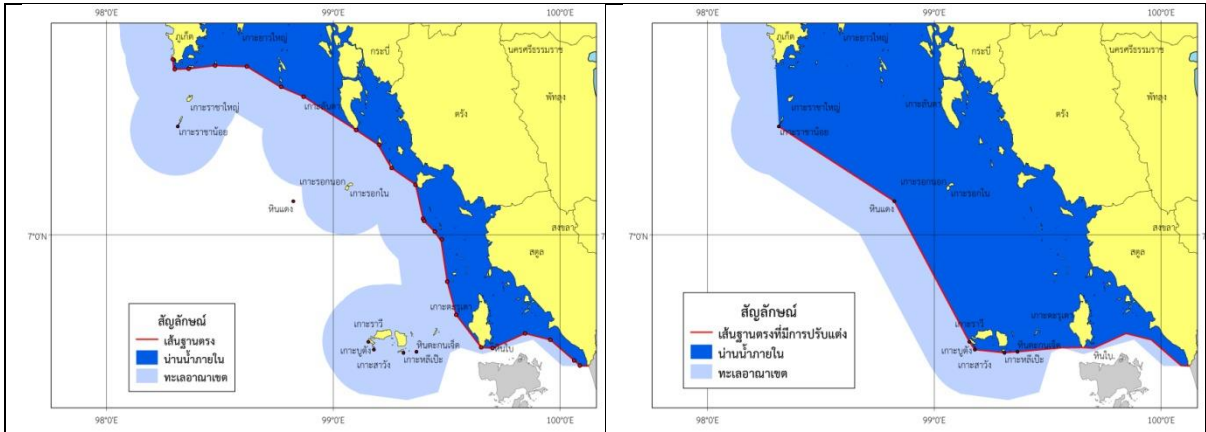
6.2.2 การปรับแต่งเส้นฐานตรงบริเวณเส้นฐานตรงที่มีอยู่เดิม จากการพิจารณาข้อมูลเพิ่มเติมพบว่า ควรมีการปรับปรุงเส้นฐานตรงเพิ่มเติมในบริเวณที่มีการประกาศเส้นฐานตรงไว้เดิมเพื่อให้เส้นฐานตรงที่สร้างใหม่และที่มีอยู่เดิม มีการเชื่อมต่อกันอย่างเหมาะสมเช่นเดียวกับการเชื่อมต่อเส้นฐานตรงบริเวณที่ 2 กับเส้นฐานตรงบริเวณที่ 4 ตามประกาศเส้นฐานตรงของประเทศไทย และเกิดความชัดเจนในการกำหนดเขตทางทะเล โดยมีการปรับปรุงเส้นฐานตรงเพิ่มเติม 2 บริเวณคือ

6.2.2.1 จากการปรับปรุงเส้นฐานตรงบริเวณที่ 1 ตามข้อ 6.2.1.1 และเส้นฐานตรงบริเวณที่ 2 ตามข้อ 6.2.1.2 พบความไม่ต่อเนื่องของเส้นฐานตรงในบริเวณที่เป็นรอยต่อระหว่างเส้นฐานตรง 2 บริเวณ โดยบริเวณที่ 1 ได้แก่บริเวณที่กำหนดให้หินฉลามเป็นจุดฐานหนึ่งของเส้นฐานตรงที่สร้างขึ้นใหม่กับจุดที่ 1 ของเส้นปิดอ่าวไทยตอนในบริเวณแหลมบ้านช่องแสมสาร และบริเวณที่ 2 ได้แก่บริเวณจุดที่ 2 ของเส้นปิดอ่าวไทยตอนในกับเส้นฐานตรงบริเวณที่ 2 ที่สร้างขึ้นใหม่ เพื่อเชื่อมต่อเส้นฐานตรงเป็นเส้นเดียวกันโดยยังคงไว้ซึ่งอ่าวไทยตอนในด้วยนั้นจึงพิจารณาดำเนินการเชื่อมต่อจุดบริเวณหินฉลามกับเกาะชู้ก ทั้งนี้จุดทั้งสองอยู่ในแนวที่เกือบจะเป็นละติจูดเดียวกัน โดยหินฉลามมีค่าพิกัดละติจูดคือ $12^{\circ} - 27.948'$ องศาเหนือ และเกาะชู้กมีค่าพิกัดละติจูดคือ $12^{\circ} - 28.097'$ องศาเหนือ ซึ่งมีความต่างกันแนวเหนือใต้คือ $0.149'$ หรือเชิงระยะประมาณ 275.94 เมตร โดยผลการเปรียบเทียบก่อนและหลังการเชื่อมต่อเส้นฐานมีรายละเอียดตามภาพที่ 8

ภาพที่ 8 เส้นฐานตรงบริเวณที่ 1 บริเวณที่ 2 ที่มีการปรับแต่ง และเส้นปิดอ่าวไทยตอนใน
ซ้าย ก่อนทำการเชื่อมต่อเส้นฐานตรง ขวา หลังทำการเชื่อมต่อเส้นฐานตรง

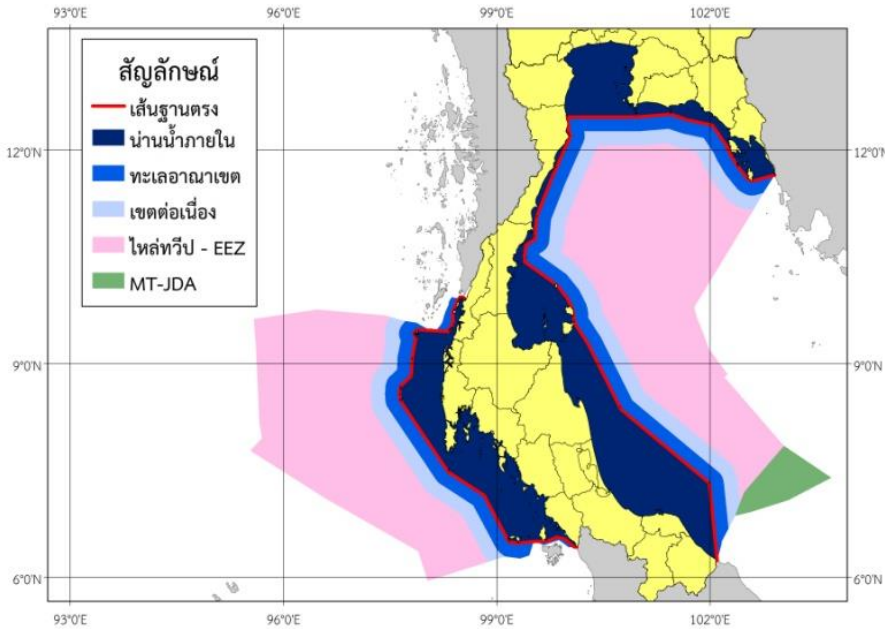
6.2.2.2 บริเวณเส้นฐานตรงบริเวณที่ 3 แม้จะมีการประกาศเส้นฐานตรงไว้แล้วแต่เนื่องจากในบริเวณดังกล่าวมีเกาะที่อยู่นอกฝั่งซึ่งสามารถใช้เป็นเส้นฐานตรงได้เช่นกันคือ เกาะราชาน้อย มีระยะห่างจากชายฝั่งด้านใต้ของเกาะภูเก็ตประมาณ 14.12 ไมล์ทะเล หินแดงห่างจากชายฝั่ง จว.ตรัง ประมาณ 33.67 ไมล์ทะเล เกาะบูตัง ห่างจากชายฝั่ง จว.สตูล ประมาณ 40.06 ไมล์ทะเล เกาะสาลัง ห่างจากชายฝั่ง จว.สตูล ประมาณ 41.12 ไมล์ทะเล และหินตะกนเจ็ด ห่างจากชายฝั่ง จว.สตูล ประมาณ 31.61 ไมล์ทะเล โดยหินและเกาะนอกฝั่งดังกล่าว มีระยะห่างจากชายฝั่งน้อยกว่าระยะห่างระหว่างเกาะโลซินกับแผ่นดิน ที่ไทยใช้เป็นส่วนหนึ่งของการประกาศเส้นฐานตรงบริเวณที่ 4 เมื่อทำการปรับแต่งเส้นฐานตรงบริเวณที่ 3 โดยใช้เกาะนอกสุดตามที่กล่าวมาข้างต้น สามารถเปรียบเทียบอาณาเขตทางทะเลกับเส้นฐานตรงก่อนการปรับแต่งได้ตามภาพที่ 9

ภาพที่ 9 เปรียบเทียบพื้นที่ทางทะเลก่อนและหลังการปรับแต่งเส้นฐานตรงบริเวณที่ 3 ซ้าย เส้นฐานตรงบริเวณที่ 3 ตามประกาศในราชกิจจานุเบกษา ขวา เส้นฐานตรงบริเวณที่ 3 ที่ทำการปรับแต่งโดยใช้หินหรือเกาะที่อยู่นอกสุด

6.3 ร่างแผนที่อาณาเขตทางทะเลของไทย

ผลการศึกษาที่ได้คือร่างแผนที่แสดงอาณาเขตทางทะเลของประเทศไทยที่มีเส้นฐานตรงครอบคลุมตลอดแนวชายฝั่ง และมีค่าพิกัดที่ชัดเจน ง่ายต่อการใช้เป็นจุดเริ่มต้นในกำหนดอาณาเขตทางทะเลต่างๆ ออกไปในทะเล เนื่องจากเส้นฐานตรงจะไม่เปลี่ยนแปลงไปตามการเปลี่ยนแปลงของชายฝั่งโดยมีแผนที่แสดงอาณาเขตทางทะเลตามภาพที่ 10

ภาพที่ 10 อาณาเขตทางทะเลจากการกำหนดเส้นฐานตรงให้ครอบคลุมชายฝั่งทั้งหมดของประเทศไทย

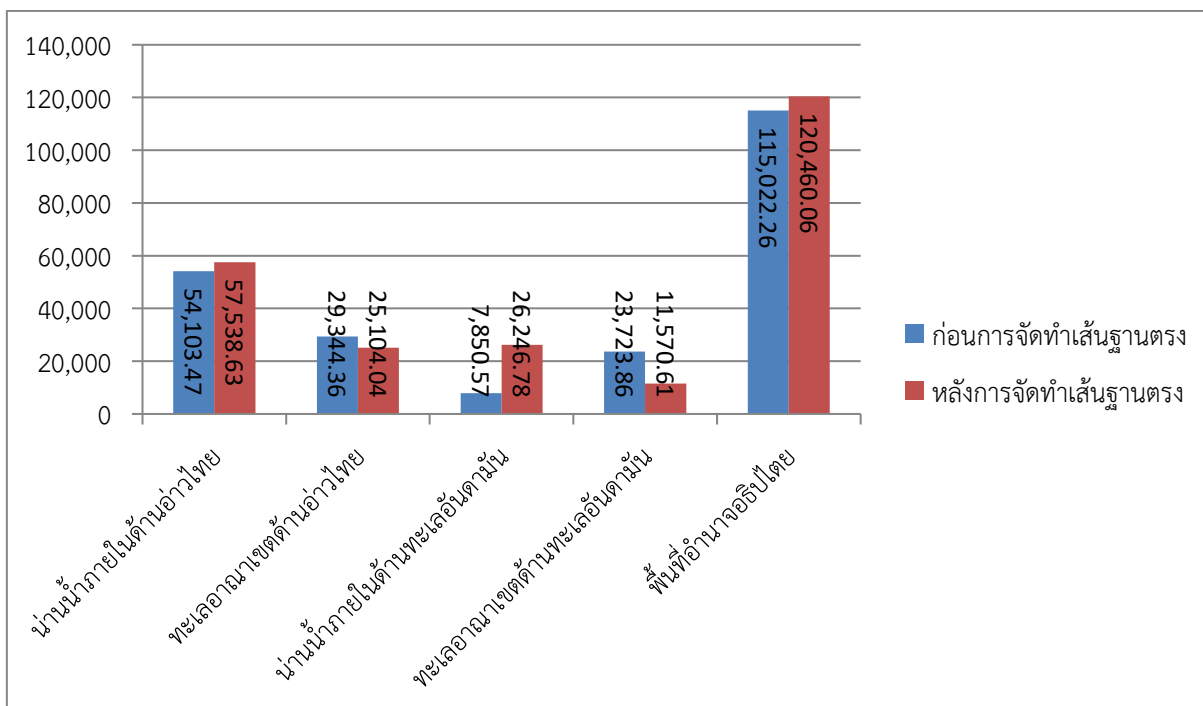

7. การอภิปรายผลการวิจัย

7.1 จากการปรับเส้นฐานปกติให้เป็นเส้นฐานตรง และปรับเส้นฐานตรงเดิมให้สอดคล้องกับเส้นฐานตรงที่สร้างขึ้นใหม่ ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขนาดพื้นที่ของน่านน้ำภายในและทะเลอาณาเขตตามตารางเปรียบเทียบพื้นที่ทางทะเลก่อน (กรมอุทกศาสตร์, 2555, น.99) และหลังการใช้เส้นฐานตรงตลอดแนวชายฝั่งประเทศไทย โดยรวมแล้วประเทศไทยจะมีน่านน้ำที่ถือเป็นอำนาจอธิปไตยหรือเปรียบเสมือนกับแผ่นดินของประเทศไทยทั้งในส่วนของน่านน้ำภายในและทะเลอาณาเขตเพิ่มขึ้น 5,437.80 ตร.กม. คิดเป็นร้อยละ 4.73 โดยการเพิ่มขึ้นของพื้นที่ทางทะเลของทั้งสองฝั่งทะเลจะอยู่ในส่วนของน่านน้ำภายใน เกิดจากการกำหนดเส้นฐานตรงในบริเวณที่เป็นเส้นฐานปกติเดิม และส่งผลให้พื้นที่ส่วนที่อยู่ระหว่างเส้นฐานตรงกับแผ่นดินกลายเป็นน่านน้ำภายในโดยอัตโนมัติ สำหรับพื้นที่ทางทะเลที่ลดลงทั้งสองฝั่งทะเลได้แก่บริเวณที่เป็นทะเลอาณาเขต เนื่องจากการปรับแต่งเส้นฐานตรงและการกำหนดใช้เส้นฐานตรงในบริเวณที่เป็นเส้นฐานปกติเดิม

ตารางที่ 1 ตารางเปรียบเทียบพื้นที่ทางทะเลก่อนและหลังการใช้เส้นฐานตรงตลอดแนวชายฝั่งประเทศไทย

ฝั่งทะเล	บริเวณ	พื้นที่ (ตร.กม.)		เพิ่ม/ลด (+/-)
		ก่อน	หลัง	
อ่าวไทย	น่านน้ำภายใน	54,103.47	57,538.63	+3,435.16
	ทะเลอาณาเขต	29,344.36	25,104.04	-4,240.32
อันดามัน	น่านน้ำภายใน	7,850.57	26,246.78	+18,396.21
	ทะเลอาณาเขต	23,723.86	11,570.61	-12,153.25
รวม		115,022.26	120,460.06	+5,437.80

กราฟเปรียบเทียบอำนาจอธิปไตยทางทะเลของไทยที่เพิ่มขึ้น จากการกำหนดเส้นฐานตรงครอบคลุมน่านน้ำไทย

7.2 ผลจากการศึกษาวิจัยถือเป็นการเปลี่ยนแปลงอาณาเขตทางทะเลของราชอาณาจักรไทย ซึ่งการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวมีผลดีในการเพิ่มพื้นที่อำนาจอธิปไตยทางทะเลของไทย โดยไม่กระทบต่อเส้นเขตแดนทางทะเลที่ไทยได้มีข้อตกลงหรืออยู่ระหว่างการเจรจากับประเทศเพื่อนบ้านแต่อย่างใด ทั้งนี้การนำเกาะหรือหินซึ่งมีความเหมาะสมในการเป็นส่วนหนึ่งของเส้นฐานตรงทั้งที่สร้างขึ้นใหม่ และปรับปรุงให้เป็นประโยชน์สูงสุดต่อประเทศไทยและสอดคล้องกับบทบัญญัติของ UNCLOS 1982 โดยมีรายละเอียดจุดเส้นฐานตรงที่สร้างขึ้นใหม่ตามผลการศึกษาวิจัยคือ

7.2.1 บริเวณอ่าวไทยฝั่งตะวันออกได้แก่ หินฉลาม หินสันฉลาม หินแอลแฮมบรา และหินผุด

7.2.2 บริเวณอ่าวไทยฝั่งตะวันตกได้แก่ หินโค้ง หินเสา เกาะขี้ก๊ก เกาะโก้ว เกาะสัตกูด เกาะเหลื่อม เกาะท้ายทรีย์ และเกาะทะเลลู

7.2.3 บริเวณด้านทะเลอันดามันได้แก่ เกาะหม้อ เกาะตาครุฑ เกาะคันเกาะขี้ก๊ก เกาะหลาม เกาะภูมิ เกาะโคม เกาะต้นไม้ เกาะพะยาม หินไสว เกาะค้ำควา เกาะลูกกำตก เกาะกำใหญ่ หินปู้ก เกาะซี หินราบ เกาะสุรินทร์เหนือ เกาะปาซุมบา เกาะตอรินลา เกาะตาชัย เกาะบอนเกาะบาง เกาะสิมิลัน เกาะปายู เกาะเมียง เกาะปายัง เกาะหุยง เกาะราชาน้อย หินแดง เกาะบูตัง เกาะสาลัง และหินตะกนเจ็ด

8. ข้อเสนอแนะ

ผลจากการเปลี่ยนแปลงอาณาเขตทางทะเลของราชอาณาจักรไทยไปในทางที่เพิ่มขึ้นโดยไม่กระทบต่อข้อตกลงเรื่องเขตทางทะเลกับประเทศเพื่อนบ้าน การประกาศกำหนดจุดเส้นฐานตรงใหม่จำเป็นต้องมีการเสนอผ่านคณะรัฐมนตรีในการอนุมัติ อย่างไรก็ตามการศึกษาวินิจฉัยดังกล่าวเป็นการศึกษาวินิจฉัยในมิติของเขตแดนทางทะเล แม้ว่าผลการวิจัยไม่ส่งผลกระทบต่อเขตแดนทางทะเลระหว่างประเทศ แต่การวิจัยมีได้นำปัจจัยด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศมาพิจารณาด้วย ดังนั้นเพื่อให้เกิดความรอบคอบ เหมาะสม และเป็นเตรียมความพร้อมดังกล่าวเห็นควรต้องมีการปรึกษากับกระทรวงการต่างประเทศ และกรมแผนที่ทหาร ซึ่งเป็นหน่วยงานหลักของประเทศที่มีหน้าที่หลักในการรับผิดชอบเขตแดนของประเทศไทย และกรมอุทกศาสตร์ ในฐานะเจ้าหน้าที่เทคนิคด้านเขตแดนทางทะเล เพื่อตรวจสอบและยืนยันความเหมาะสมและถูกต้อง ก่อนนำไปใช้งานจริง

9. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

จากผลการศึกษาพบว่า การกำหนดให้ชายฝั่งของประเทศไทยทั้งหมดใช้เส้นฐานตรงเป็นจุดเริ่มต้นในการกำหนดอาณาเขตทางทะเลจะส่งผลดังนี้คือ

9.1 อาณาเขตทางทะเลมีความชัดเจนไม่เปลี่ยนแปลงตามการเปลี่ยนแปลงของชายฝั่ง

9.2 การกำหนดอาณาเขตทางทะเลสามารถกระทำได้สะดวกขึ้นเนื่องจากมีการกำหนดจุดเริ่มต้นที่ชัดเจน ไม่ต้องใช้การตีความใดๆ

9.3 สามารถใช้เป็นแผนที่ฐาน (Base map) สำหรับการปฏิบัติการต่างๆ ของหน่วยงานที่ต้องรับผิดชอบทางทะเลร่วมกัน

9.4 การบังคับใช้กฎหมายเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพเนื่องจาก เจ้าหน้าที่รัฐมีความมั่นใจเกี่ยวกับตำบลที่เกิดเหตุว่าอยู่ในเขตอำนาจอธิปไตย หรือเขตสิทธิอธิปไตยของไทย เนื่องจากการบังคับใช้กฎหมายในแต่ละพื้นที่แตกต่างกัน

บรรณานุกรม

- กฎกระทรวงกำหนดเขตทะเลชายฝั่ง พ.ศ.2560. (2560, 31 พฤษภาคม). **ราชกิจจานุเบกษา**. เล่ม 134 ตอนที่ 59 ก. หน้า 16-17. สืบค้นจาก <http://www.ratchakitcha.soc.go.th/DATA/PDF/2560/A/059/16.PDF>
- กรมอุทกศาสตร์. (2555). **คู่มือเทคนิคกฎหมายทะเลสำหรับนายทหารอุทกศาสตร์: ที่ระลึกวันคล้ายวันสถาปนากกรมอุทกศาสตร์ ครบรอบปีที่ 91 วันที่ 16 มกราคม 2555**. กรุงเทพฯ: กรมอุทกศาสตร์ กองทัพเรือ.
- ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่อง อ่าวไทยตอนใน. (2502, 26 กันยายน). **ราชกิจจานุเบกษา**. เล่ม 76 ตอนที่ 91 ฉบับพิเศษ หน้า 1. สืบค้นจาก <http://www.ratchakitcha.soc.go.th/DATA/PDF/2502/A/091/1.PDF>
- ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่อง เส้นฐานตรงและน่านน้ำภายในของประเทศไทย. (2513, 12 มิถุนายน). **ราชกิจจานุเบกษา**. เล่ม 87 ตอนที่ 52 ฉบับพิเศษ หน้า 4-7. สืบค้นจาก <http://www.ratchakitcha.soc.go.th/DATA/PDF/2513/D/052/4.PDF>
- ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่อง เส้นฐานตรงและน่านน้ำภายในของประเทศไทยบริเวณที่สี่. (2535, 19 สิงหาคม). **ราชกิจจานุเบกษา**. เล่ม 109 ตอนที่ 89 หน้า 1. สืบค้นจาก <http://www.ratchakitcha.soc.go.th/DATA/PDF/2535/A/089/1.PDF>
- ประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เรื่อง กำหนดเขตพื้นที่ที่รับผิดชอบของคณะกรรมการประมงประจำจังหวัดในเขตทะเลชายฝั่ง พ.ศ.2559. (2560, 5 มกราคม). **ราชกิจจานุเบกษา**. เล่ม 134 ตอนที่พิเศษ 3 ง. หน้า 5. สืบค้นจาก <http://www.ratchakitcha.soc.go.th/DATA/PDF/2560/E/003/5.PDF>
- Dronen, N. (2018). How technology is helping professionals manage coastal erosion successfully. Retrieved November 23, 2020, from <https://blog.dhigroup.com/2018/01/22/technology-helping-professionals-manage-coastal-erosion-successfully/>
- International Hydrographic Organization (IHO), Advisory Board for the Law of the Sea (ABLOS) (2020). **A Manual on Technical Aspects of the United Nations Convention on the Law of the Sea – 1982**. (C-51 Edition 6.0.0). Monaco: International Hydrographic Organization. Retrieved November 20, 2020, from https://iho.int/uploads/user/pubs/cb/c-51/C_51_Ed600_052020.pdf
- Job Dronkers (2018). **Shoreface profile**. World Register of Introduced Marine Species. Retrieved November 24, 2020, from http://www.marinespecies.org/introduced/wiki/Shoreface_profile
- McNamara, D. (2015). Coastal Values Could Plummet if Beach Nourishment Subsidies End. Retrieved November 24, 2020, from <https://nicholas.duke.edu/news/coastal-values-could-plummet-if-beach-nourishment-subsidies-end>
- United Nations, Division for Ocean Affairs and the Law of the Sea, Office of Legal Affairs. (2001). **United Nations Convention on the Law of the Sea**. New York.